

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 5 (8)

Жовтень

1954

МОЛИТВА УКРАЇНСЬКИХ НОВАКІВ

Маріє Діво, Господня Ненько
І України Пречиста Мати,
Тобі несемо молитву ширу,
Тобі ідемо поклін віддати!

Ти Україну Своім Покровом
У дні минулі покрила тихо;
Князь Ярослав ще просив у Тебе,
Щоб відвернула від нас все лихо.

Ще княжі вої в боях завзятих
Тобі, Маріє, несли молитву
І запорожці клонили чола
Перед Тобою, йдучи у битву.

Стрільців Січових Ти захищала,
Що боронили свою державу,

Ти помагаєш Упівцям в лісі
Сміло боротись за волю й славу.

Ми, новачата ще невеликі,
До Тебе ідемо з дитячим словом:
Покрий Новацтво вкраїнське юне,
Як наших предків, Своім Покро-
вом.

Щоб Ми Вчились в Пласті і
школі,
Як бути чесним, любити труди,
Щоб українське ім'я вкрасили,
Щоб шанували нас усі люди.

Н. М.

14. жовтня, Свято Покрови
Матері Божої.

КНИЖЕЧКА НАДІЙКИ

Чиста кімнатка. Стоять стіл,
крісло, а ззаду велика полиця.
На ній книжки. „ГОТУЙСЬ”
(сурмить, на мелодію новацької
пісні: „Час до дому, час”):

Трара-рара-ра!
Вже прийшла пора!
Вже скоренько, не поволі
Наша Надя йде зі школи
І буде ввесь час
Знов читати нас!

КНИЖКИ:

На полиці ми готові
Стоїмо у кожний час.
Скажемо казки чудові,
Лиш читайте пильно нас!

„ГОТУЙСЬ”:

Люблять тут мене читати!
Тільки я прийду до хати,
Надя вмить мене хапає,
Зараз віршики вивчає,
Розв'язати зараз мусить
Хрестиківки і ребуси.
Тож із іншими книжками
Вчу її цілими днями,
Як новачці в світі жити,
Україні як служити!

„КОБЗАР”:

Слава не поляже,
Не поляже, а розкаже

Що діялось в світі,
Чия правда, чия кривда
І чий ми діти!

„ХЛОПЦІ З ЗЕЛЕНОГО БОРУ”:

Розкажу я вам пригоду
Давніх, княжих ще часів,
Як на щастя і на шкоду
Виростало двох братів.

В сонці зброя як сіяла
В княжих воїв у бою,
Від орди як визволяли
Вони земельку свою.

„СИН УКРАЇНИ”:

Крізь країни, дивні гори,
Я блукав багато літ.
Доля кинула за море
У чужий, далекий світ.

Та на поклик України
Повернувся я мерщій,
Щоб боротись до загину,
Все життя віддати їй.

„ОЛЕСЯ”:

Яя Татари напали,
Врятувала я село,
Щоб руїни не зазнало,
Щоб веселе знов цвіло.

„ЛИС МИКИТА”:

Розкажу вам дуже радо,
Я, Микита хитрий Лис,

Як то звірів вся громада
В лісі раз жила колись.

ВСІ КНИЖКИ:

На полиці ми готові
Стоїмо у кожний час,
Скажемо казки чудові
Лиш читайте пильно нас!

(НАДІЙКА приходить з торбою
зі школи, підходить до книжечок
на полиці:)

Ой, багата я, багата!
В мене скарбів повна хата!
Книжечок купила мати;
Я люблю їх так читати!
Лиш шкільну скінчу науку —
Книжечку беру я в руку
І читаю і читаю,
І читала б так без краю!

(Бере книжку з полиці, сідає за
стіл і читає пильно.)

Роман Завадович

МАЛИЙ ГЕРОЙ З КРАСНОПОЛЯ

(Закінчення)

Серце, притулене до землі, відстукало несподівану тривогу, і Богута піднявся. Знов зашелестіли бур'яни, пропускаючи тендітну постать хлопчини. Богута мандрував далі. Татарські голоси зовсім стихли, потонули в шумі лісу. Грунт почав звільна обнижуватись, і Богута з радістю подумав, що яр недалеко.

І справді, дерева рідшали, бур'яни густішали. Крізь шум дерев донісся до ушей хлопчини плюскіт струмка.

— Слава Тобі, Господи! — Богута перехрестився. — Найгірше вже за мною!

Стояв на дні яру. Припав до води, змочив спалені гарячкою губи, обмив пошарпані долоні й рани на грудях та колінах. На мент почув, що болить...

Обабіч здіймались круті береги яру, в куцах, у папоротях. Ще вище шуміли дерева старезного лісу.

IV. В і д с і ч

Богута хвилину надслухував, чи не чути людських голосів. Потім обережно і спроквола, мов лис, став скрадатись берегом потоку. Зупинявся щокілька кроків і наставляв вуха. Так він допевнився, що, бодай, тут покищо безпечно.

Тоді хлопчина став просуватись понад течією, мов тінь. Прилипав до кожного куца, прилягав у високій траві. Щебетали пташки, дзвінко грали між галуззям дерев мушки, над квітами бриніли джмелі, літали метелики, але всього того Богута не чув і не бачив.

Він сам був тепер наче мушка, що намагається вирватись із сітей пажерливого павука.

Через деякий час яр почав ширшати, а його круті береги обнизились. Богута побачив невеличкий природний ставок, порослий очеретом. Праворуч від нього зеленіла чудова, рівна, мов стіл, галява, вся в буйній траві і в квітках, позолочена світлом сонця, що схилялось до заходу. Хлопець почав обходити ставок і... раптом затремтів. На галяві роздалося форкання коня. Хлопець розглянувся. На краю галяви, під лісом, пасся кінь, а Татарин, скочивши з дерева, пустився бігти в торону Богута і викрикував незрозумілі слова. Він, певно, був на чатах, побачив хлопця і кликав його зупинитись.

— Боже! Він мене побачив! Що тепер буде? — залебеділа думка в Богута. Але він не розгубився. Він все ще обдумував останні можливості рятунку. Була лише одна рада: сховатись у воді. Це не було легке діло, але цю штуку Богута знав. Головне, щоб Татарин не побачив, як він це робить. Богута стрибнув поза куші верболозу і гукнувся з берега в неглибоку воду. Виламав торішнього сухого очерету. Очеретина була всередині порожня. Один кінець очеретини вложив ув уста і ліг під водою. Другий кінець очеретини стирчав понад дзеркалом ставку, і тудою хлопчина вдихав повітря. Водяні кружки вдарились об беріг, і чиста гладь води сховала Богуту перед лютим ворогом.

Задудніла на березі швидка хода. Татарин був певний, що спіймає хлопця. Вимахуючи луком, він підбіг до кущів верболозу, за якими Богута зник йому з очей. Куші були невеликі і зразу було видно, що в них ніхто не заховався. Татарин побіг далі і почав перешукувати по черзі всі зарослі над водою. Обійшов ставок надовколо і, бачачи, що його зусилля надаремні, вернувся по коня та поїхав поволі горі потоку. Мабуть, міркував, що тудою втік хлопець.

Минула довша хвилина тиші. На тлі неба, залитого жовто-рожевими рум'янцями заходу, появилися дві дикі качки і, знизивши лет, опустились на плесо ставку. Але в ту ж мить, злякано затріпавши крильми, вони знов зірвались у повітря, бо недалеко від них з-під води виринула людська голова, вся в намулі, обплетена водяними рослинами.

То був Богута. Сердешний хлопчина радніш скидався на болячого чортика, ніж на живу християнську душу. Але він був урятований і тим радів якнайбільше. Поки згорнути з ніг і грудей цілу пригорщу слизьких чорних п'явок, що почали вже бенкетувати його кров'ю, Богута ще раз докладно розглянувся, вслухався

в голоси лісу і щойно тоді побрив до берега. Гей, далі до діла, до обов'язку!

Пам'ятаючи вказівки дядька Максима, Богута без більшого труду відшукав пасіку діда Степана, якого часом доводилось йому бачити в Краснополі. Старий пасічник заходився коло своїх улюблених бджілок, не прочуваючи лиха, яке було так близько. Але тепер не можна було тратити ні хвилини. На щастя, за пасікою пасся кінь, на якому хворий на ноги дідусь приїжджав до лісу. Степан узяв Богуту перед себе на коня, і обидва поскакали на недалекий лісовий хутір. За хвилину в смеркових тінях два інші післанці-вершники щосили гальопували з хутора в сторону Голих Гір.

А тим часом —

Татари до самого заходу сонця риштували загорожу від стріл на возах. Під церковними липами горіли їх ватри. Потім Татари повечеряли і, розставивши стійкових навколо замочку, повклались спати.

— Не вірте їм! Це хитрощі! — заявив Васюта краснопільським оборонцям. — Вони хочуть, щоб ми повірили, що вночі не буде нападу. Як добре стемніє, кожної хвилини сподівайтесь його. Хай Бог береже нашого Богуту від злої пригоди, а нам хай дасть мужність і силу видержати до кінця!

— Амінь! — відповіли хором оборонці, і кожний міцніше стиснув зброю в руці.

Повільно, мов каламутна ріка, пропливав час. Було вже недалеко півночі. Нараз нелюдський крик пронизав тишину. З вовчим виттям та пекельними вересками Татари підсунули до воріт вози з загорожею від стріл і каміння. Одночасно загорілися всі будинки села разом із церквою. Густий їдкий дим оповив замочок, мов осіння непрозора мряка, і під його охороною Татари доступили аж

до воріт. Одні рубали топорами ворота, а другі засипали стрілами з луків отвори-бійниці в гостроколі. Дихнув вітер, згорнув дим, роздмухав полум'я, і від пожару, що спалахував все більшими язиками, стало ясно, мов удень.

У червоно-кривавому сяйві пожежі закипів завзятий бій. На напасників посипались стріли і каміння оборонців. Хоч тепер Татари мали за що ховатись, все таки впало кілька напасників, що рубали ворота. На їх місце скочили другі. Залунали вдари, полетіли тріски, загупало каміння об заслону на возах. Але, нарешті, ворота таки повалились на землю, і Татари ввірвались на подвір'я замочку. Тоді оборонці заперлися в замочку і боротьба продовжувалась.

— Аллах! Аллах — кричали Татари, певні, що незабаром дістануть у свої руки людей і їх майно, заховане в замочку.

Нараз земля задудніла від важких кінських копит, і курява піднялася вище дерев.

— Наші! Наші! — закликали радісно краснопільці в замочку.

Біля церковних лип, що в огні вмирили разом з своєю церквою, блиснули панцері княжих вояків. Коротка команда — і княжі вої, мов буря, вдарили на татарів. Бій тривав не довго. Ввесь татарський відділ був знищений.

Максим з гордістю пригорнув Богуту до своїх грудей, а потім усі мешканці села, старі й молоді, чергою тиснулись до малого героя, щоб його привітати з перемогою. Але Богута не думав про свій сміливий вчинок. Хлопець радів, що крім кільканадцятьох убитих у бою з Татарами, його односельчани врятувались від смерті і неволі. З його очей стікали дитячі сльози радості і зворушення. А коли після бою він заснув першим спокійним сном, йому приснились покійні батько й мати. Мати провела ніжно рукою по його чуприні, а батько тепло всміхнувся і сказав: „Не пропаде країна, де навіть діти вміють бути героями.”

Краснополе більше не відбудувалося. Його заорали, а на місці, де стояла церковця, поклали пропам'ятний камінь. Мешканці заклали нове село в більш захисному місці, в долині над річкою, де дотепер росли тільки бур'яни і кропива. І назвали це село — Кропивна.

А коли Богута виріс і став господарем, він поселився хутором у віддалі пів дня їзди волами від Кропивної, теж у глибокому яру, між лісами. Цей хутір так і назвали люди просто — Богутин хутір. З нього через кількасот літ розрослося чимале село Богутин.

Кропивна й Богутин стоять в Україні ще й сьогодні.

2. ПАВЛУСЬ ДАЛІ РОЗКАЗУЄ МАМІ

Далі над Волиню
Линемо стрілою,
Аж туди, де бори
Стали над рікою,

Де над болотами
Мавочки шукала
Леся Українка
Що вірші писала.

Та Полісся скоро
Треба покидати,
Там, де сонце сходить
Далі прямувати.

Попід нами ниви
Доброї пшениці,
І хатки чистенькі,
Села білолиці.

А на сході-мамо,
Хто ж би це повірив!
Золотом здалека
Мерехтить наш Київ!

Тут наш льот надовго
Треба припинити,
На Дніпро-Слауту
Треба подивитись,

Що в садах вишневих
Береги купає...
Славний Володимир
Всіх благословляє.

Там то храми княжі
В сонці аж сіяють,

В Лаврі там святії
Наші спочивають,,,

Мчить Богдан камінний
Волі добувати...

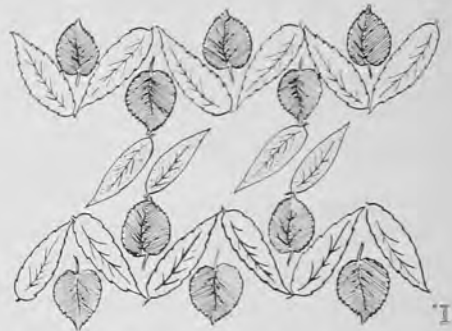

Буде важко, мамо,
Київ покидати..

(Продовження буде)

ВЗОРИ З ЛИСТОЧКІВ

Новачки „Зазульки-Семикрап-
чатки” назбирали в парку багато
пожовклого листя та склали в
домівці на столі ось такі взори

із них. Спробуйте і ви уложити
подібні взори і найкращі можете
наклеїти на папері та повісити
у своєму новацькому кутику в
домівці.

РОЗГАДАЙТЕ

Тут показано, як можна змінити слово „роса” на слово „карк”,
та так, щоб лиш кожним разом змінювати по одній букві. Ось
погляньте:

РОСА

..... — сплетене волосся

..... — покриває кожне дерево

..... — чекає того, хто провинився

КАРК

ВДОВИНА ЛЯМПА

Була собі бідна вдова. Жила вона у хатині над самим берегом моря, на горбочку. Не було в неї дітей і вона завжди була сама. Була вбога і мусіла важко працювати.

Одного вечора сиділа вона за своєю роботою. Вітер гнав із моря хвилі, що розбивалися об скелю саме біля її вікна. Вдові стало наче соромно, що вона сидить у хаті, тоді коли моряки гинуть на морі у таку погоду на своїх човнах, що їх буря може легко розбити об скелисті береги. Вона сказала собі: „Хіба ж я не можу допомогти цим людям?“

На скелі в цьому місці не було маяка-морської ліхтарні, що ніччю освітлював би це небезпечне місце. Тож вдова зраділа думкою та порішила виставляти світло на своє вікно, щоб попереджувати моряків про безпеку. Вона обчислила, що коли працюватиме що-вечора одну годину довше, зможе заробити на нафту, щоб світити нею лампу. От і стала вона виставляти кожного вечора засвічену лампу на своє вікно і так рятувати моряків. Робила вона це цілих п'ять років, що-вечора. Ніколи не ждала вона на якусь нагороду.

Та добре діло у світі не пропаде. Моряки, що їм лампа зберегла життя, дізналися про вдову та стали присилати їй гостинці із країн, куди вони пливали: з Японії чай, з Індії хустки, з

Франції шовк, із Еспанії виноград. Більшу частину тих дарів вдова віддавала вбогим та хворим та раділа, що має що роздавати.

До самої смерти ставила вдова лампу, повну нафти, на своє вікно. Моряки, що їх вона рятувала, любили її і вона вже не була більше самотня. Бо думка, що їй повелося зробити людям добро, жила з нею та давала їй щастя.

Переклала з англійського
Л. Русова-Ліндфорс.

Новачка Хрестя з Аргентини (Південна Америка) записує предмети, що їх завважила під час теренової гри у таборі „Зелений Клин”

„Крилаті” — Гніздо Новачок у Вінніпегу — виводять хорівід в день п'ятих „народин” свого Гнізда.

Сестричка Ася:

ЩО КЛЕН РОЗКАЗУВАВ ОЛЕНЦІ?

В парку ріс старий клен. Навколо нього на траві лежало багато пожовклих листків. Оленка верталася зі сходин та підняла один листок.

— Який він гарний! — думала вона. — Яке цікаве мусить бути життя дерев! Я хотіла б знати про нього!”

Оленка підійшла до клена та стала прислухатися шелестові опадаючих листків. Здавалося

їй, що старий клен розказує казку свого життя.

— Багато, багато літ тому прадіди наші жили в Європі — сказав старий клен. — Одного разу вітри перенесли наше насіння на цю землю. Дощ покropив насіння, зернятко розколосилося, пустило корінчик у землю, а понад землю зазеленіли два листочки. Час минав і з маленьких зернят вирросло гарне, струнке деревце.

Рідня наша невибаглива на землю та відпорніша проти комах, як інші дерева. Вміємо жити серед міських порохів та димів. В нашій рідні є багато різних пород: є срібний клен, червоний, чорний, гірський, а один називається навіть цукровий, бо має солодкий сік, що його діти залюбки п'ють.

— Які гарні ваші листочки — з захопленням говорила Оленка.

— Листки дерев нашої рідні — проводжував клен — широкі, розложені так, мов п'ять пальців руки. Кора наша рапава, сіра, квіт зеленавий, дрібний. З нього виростає овоч і в ньому насіння. — Я знаю ваш овоч! Він має два крильця по боках. Ми залюбки збираємо його та граємося ним. Та навіщо ті крильця?

— Овоч має ці крильця на те, щоб вітер міг легко переносити насіння із місця на місце та так розсівати його. Нашими овочами живляться пташки та дрібні звірята. Люди залюбки обсаджують нашими деревами вулиці, парки, городи. З нашого дерева роблять предмети щоденного вжитку.

— Скажи мені, клене, як ти береш поживу та як ростеш?

— Нашим корінням тягнемо поживу зі землі, а листочками віддихаємо, подібно, як віддихають звірята та люди. Також, коли світить на нас сонце, вміємо самі собі творити поживу із повітря в листочках. Щороку осінню скидаємо листки і весною

дістаємо нові. Тоді теж прибувають нам нові галузки і всередині нашого деревного ядра прибуває один круг м'якшу. Коли перетяти стовбур дерева впоперек, можна на цих кругах докладно почислити, скільки літ дерево жило.

— А чого треба вам, щоб могли ви рости? — спитала Оленка.

— Треба нам мати землю, повітря, сонце та воду.

— Чи всі дерева живуть на такій землі, як ваша рідня?

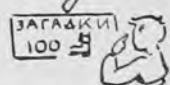
— Ні, не всі! Багато дерев любить піскову землю і сонце, як ось сосна, інші вогку землю і тінь, як верба, інші ще ростуть на багнах, або в холоді на високих горах, а то й у щілинах скель.

— Ви певно маєте теж своїх шкідників!? — продовжувала Оленка.

— О, є їх багато, багато! Різні комахи, гусениці, червачки, звірята-гризуни, що підгризають наше коріння. А чула ти про бобрів? Вони підгризають та повалюють цілі дерева, щоб із них будувати свої хатки. Найбільше шкодять вони тим деревам, що ростуть над водою та на багнах, де живуть бобри. Також вітри, бурі та громи часто ломлять та нищать дерева. Вивертають їх із корінням і тоді дерева мусять гинути.

— Яке це все цікаве, яке цікаве, але вже смеркається і мені час іти додому. Дякую тобі, дякую, клене!

Новак

Стала надходити;
В жовтні час усім щадити.
Хоч -и у -і
Сорокати на -і,
Та наш добре знає,
Що їх не
Хоч смакує -
Що не купує.
Він гарну має,
 до -а там ,
Аж заощадить багато
На на передплату,
Щоб з казками, з -ами,
З віршами і з -ами
Все приходив в -у
Чи у будень, чи у свято.

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” ТІЛЬКИ 2. — ДОЛ. НА РІК.

Новак Зенко — „Посмітюха” із Аргентини (Південна Америка) розказує про свій перший пластовий табір:

„Коли проголошено в минулому році, що починаються табори для новаків, я забажав не лиш поїхати, але й хотів скорше стати новаком, щоб мати новацький виряд, а найважніше новацький ніж та лямпку. Так я почав новакувати.

В першому році нас, новаків, було мало. Мені припало пластове ім'я „Посмітюха”, бо я ловив на вудку риби. А принада для риби, хробачок, виводився під каменем на краю смітника і там мене часто можна було бачити. Я був щасливий, що став новаком із власним іменем, хоч і „Посмітюха”.

Нас любили юнаки і старші пластуни. Впроваджували нас у новакування грами, гутірками та зайняттями. Був визначений те-

Слухаємо казки про новацькому вогнику

рен і обведений шнурами, що поза нього не можна було віддалюватися без дозволу команданта. Раз, пригадую собі, ловилася мені велика рибка і зірвалася разом із гачком. Біля мене були лиш дві собаки, що пристали до нас новакувати: Білик і Приблуда. В запалі рибацтва я забув про заборону і віддалився із табору до крамниці, щоб купити новий гачок. Нешастя хотіло, що командант зарядив збірку і помічено, що мене бракує. Розіслано розстрільну в усіх напрямках. А що крамниця була далеко від табору, то тривало це досить довго. Собаки зачули чужих людей та почали гавкати. Я скрився в густі кущі, затулив собакам пащеки та перепустив юнака, що проходив побіч. Тоді я прийшов до табору і зголосив командантові про свою втрату гачка і помилку, яку я зробив, виходячи без дозволу поза визначений терен. Мене не було похвалено за цей вчинок, але похвалено за орієнтацію та поворот.

Перевірка чистоти в таборі новаків в Іст Четгем.

Іншого разу я мав нічну стійку. Один юнак хотів мене налякати.

В мене бистрі очі, гострий ніж, і я по тіні пізнав, хто це. Зловив його і задержав аж до зміни. Цієї стійки до смерти не забуду.

Вмів я теж ловити гадюк на розколений патик. Помагав мені Білик, що вмів придержувати. Раз я прийшов до табору пластунок із такою прикрасою. Був великий крик і мене не похвалено вдруге. Втретє я вже не пробував використувати доброти команданта.

Доставляв мене до хати старший пластун „Макака”. Коли я зголошував мій поворот із табору в хаті матері: „Таборовик новак юне орля Посмітюха повернувся здоровий із табору!”

— то мої сестрички робили страшні очі. —”

За Зенком переказав
Вуйко Смок

Новак Юрко Граб із роя „Сокіл”, гнізда „Гірські Птиці” в Нью Йорку, Америка, пише:

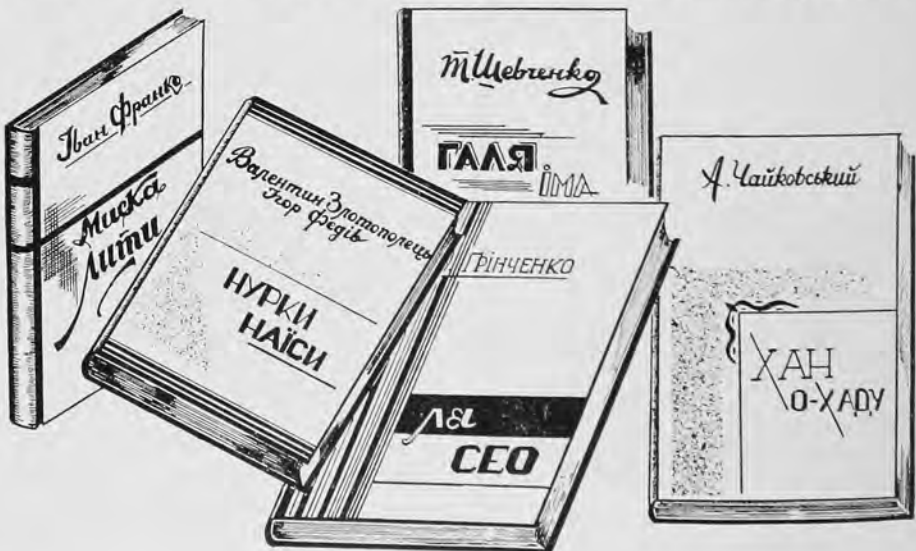
„В суботу рій „Сокіл” поїхав із братчиком на прогульку до Проспект Парку. Була дуже гарна погода. В парку ми пускали орли та літаки. Найвище полетів орел Ореста Заклинського і Романа Книша. Найкраще літав літак Юрія Рабія і мій. На цій прогулянці ми покінчили новацьку вмільсть летуна.

Юрій Граб

**А ЧИ ВАШ РІЙ ВЖЕ НАПИСАВ
ЛИСТА ДО „ГОТУЙСЬ”?**

ЗАГАДКИ

Чи бачили ви коли книжки, що тут на образку? Певно не лиш бачили Ви їх, але й читали! Це тільки в друкарні перемішали чомусь букви у їх наголовках. Треба переставити букви в наголовку кожної книжки, а тоді побачите, як вони на правду назива-

ються. От, наприклад, візьміть книжку „Нурки Наїси”. Коли переставите букви, то вийде „Син України”. А ще на верху все написано, хто цю книжку написав, і це вам немало допоможе. А коли відгадаєте, не забудьте про це написати до „Готуйсь”!

Ви певно вже вгадали, що на цьому образку є Запорозька Січ. А тепер погляньте добре, що тут нарисовано та вчисліть 13 предметів чи осіб, що починаються на букву „К”, як ось „козак”, „ковало”... Це вже два. А решту — шукайте! Коли знайдете не забудьте написати до „Готуйсь”!

ЩО З ЧОГО ЗРОБЛЕНЕ?

Новачки „Печерички” бігли жваво на східни до парку. Немов на рух чарівної палички повискакували вони із різних бічних стежечок та збіглися до бєсідки на малій полянці в парку. Там вже сиділа сестричка Ліда. Новачки почали показувати їй своїх князів та лицарів, повирізуваних із останнього числа „Готуйсь” та гарно покрайдованих.

Опісля було відкриття сходин

та кожна розказувала, що доброго зробила в минулому тижні. Опісля сестричка дала синій м'ячик та казала всім сісти у крузі. „Печерички” вже раз так бавилися: одна кидала м'ячик та казала якесь місто на Україні, а друга, та, що зловила, мала сказати, в якій області воно лежить. Але тепер було інакше, а ось так:

Зірка сказала „Суконка” та ки-

нула м'ячик Усті. Устя сказала: „Пошита з матерії” — і кинула м'ячик Христі. Христя сказала: „Матерія зроблена із бавовни” — та кинула м'ячик Софійці. Софійка сказала: „Бавовна росте на кущах у теплих краях.”

— „Але, прошу сестрички!” — вмішалася Настя. — Але матерія не мусить бути із бавовни! Ця моя суконочка, що мені мама вишила, із льняного полотна. А моя зимова суконочка плетена з волічки, а волічка з вовни, що росте на вівцях!

— Добре, Настю, певно, що суконочка може бути не лиш із бавовни! Знаєш, Софійко, з чого ще може бути? І коли скажеш, відразу кинь м'ячик до когось. — Із шовку! — і Софійка кинула м'ячик до Ксені. Але Ксеня тільки почервоніла та не сказала нічого. Бо вона все така: хоч і знає, та не скаже. Аж сестричка мусіла за неї сказати, що шовк — це такі тоненькі ниточки, що ними обмотується лялечка метелика-шовковика.

Всім новачкам ця забава подобалася і вони просили, щоб бавитися ще. Отже говорили ще так само про стіл, про горнятко на каву та про хліб. Аж треба було вже далі проводити сходи, а сестричка казала, щоб усі на другий раз подумали, або пошукали в книжках, або когось спитали із чого є перо, чорнило.

Ану спробуйте теж таку гру заграти, а побачите, як то цікаво дошукуватися, що з чого зроблене!

Леонід Глібів

ВІЧНА ПОДРУГА.

Бачить — не бачить,
Чути — не чує,
Мовчки говорить,
Добре мудрує.

Часом захоче —
Правди навчає;
Часом жартує,
Всіх звеселяє
Люба розмова.

Будемо, діти,
З нею довіку
Жити-дружити!

Хто ж то така,
В світі щаслива,
Мудра-правдива
І жартівлива!

Стану в пригоді:
Книжка — та й годі!

„НОТУЖС” — Magazin
for Ukrainian Children
Видає „Пласт”, Організація Української
Молоді
Published by PLAST, Ukrainian Youth
Organization, Inc. Detroit, Mich, Pa. USA
Редагує Колегія під проводом ст. пл.
Лесі Храпливої
388 E. 10th St., Apt. 4 R. E.
NEW YORK 9, N. Y. USA
Загальна Редакція й Адміністрація пл. сен.
Богдан Кравців
2011 Mt. Vernon St.
PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за
10 чисел, крім вакацій) 2.— дол.

Друкарня „Дніпро”, 77 Іст Ст. Маркс Пл.,
Нью Йорк.